

Binomul *economic-politic* este determinant în viața statelor, implicit a cetățenilor. Care dintre cele două elemente ale binomului are rol preponderent și care este gradul de interdependență dintre ele? Asemenea întrebări nu-și au rostul (cel mult doar ca divertisment teoretic), atunci când lucrurile merg ceas, iar cetățenii sunt mulțumiți. Dar când lucrurile merg anevoie, ba chiar prost, întreaga suflare își pune întrebări - și pune întrebări! – de ordin economic și politic.

Cum la noi treburile merg așa cum le vedem și ceas de ceas le simțim, nu-i de mirare că românul devine de la o zi la alta un tot mai pătimăș debater politic. Iar unii dintre ei emit chiar pretenții de redutabili analiști economici, pentru ca astfel să-și poată coace în tigăi de import ardoarea patriotică ce înoată în uleiul mereu încins al politicii românești...Așa că pretutindeni se dezbat „cestiuni arzătoare la ordinea zilei” și pretutindeni se ivesc aprigi critici și zeloși reformatori, mulți dintre aceștia înecați în nostalgia terecutului mai îndepărtat ori mai apropiat.

Politicul – forma concentrată a economicului, iată o formulă ideologică prin care câteva decenii la rând au fost lubrifiate mecanismele greoaie ale *universului concentraționar*

: un politic atotstăpânitor și devorator, un politic agresiv și intolerant, neobosit făuritor de lozinci privind fericirea planificată a „clasei muncitoare în alianță cu țărâimea muncitoare și celelalte păături sociale”.

Relația dintre cele două componente ale binomului este biunivocă, căci fiecare componentă se regăsește direct ori indirect în compoziția celeilalte și se reflectă ca într-o oglindă în aceasta.

Dar dacă economicul reprezintă partea stabilă a cuplului, parte înzestrată cu o mult mai mare inerție, aceasta nu înseamnă că dinamica sau capriciile politicului nu afectează structura de rezistență a economicului, fapt cu prisosință demonstrat românilor atât de catastroficele decenii bolșevice, cât și de haoticele decenii postdecembriste.

Prin urmare, aberanta politică economică a fostelor țări comuniste, la fel ca politica de

agresiune promovată în principal de Germania și Japonia în preajma celui de-al doilea război mondial (de altminteri, cu nimic mai cinică decât cea promovată de Rusia stalinistă), reprezintă dovezi irefutabile pentru chestiunea în discuție.

De precizat că un stat cu o economie bolnavă, nu conferă credibilitate demersurilor sale în politica internațională, oricâtă subtilitate, abilitate și persuasiune ar dovedi diplomații săi. Firește, nu este cazul României, ai cărei diplomați postdecembriști sunt într-un totu după chipul și asemănarea cu megadezastrul intern...

Cu toate că Rusia și China mai păstrează multe din trăsăturile țărilor cu economii distorsionate până-n străfunduri de cancerul ideologic (China în mai mică măsură ca Rusia, în pofida originalului colaj dintre ideologia marxist-maoistă și economia capitalistă aflată într-un formidabil avânt), totuși ele se încadrează într-o categorie aparte, grație rolului ce le revine de drept și de fapt în politica mondială – ambele sunt țări imense și cu un apreciabil potențial militar și demografic, ambele dețin incalculabile resurse de aprovizionare și constituie uriașe piețe de desfacere pentru țările dezvoltate.

De aceea, este lesne de înțeles de ce relațiile politice și economice cu aceste țări suferă adesea ajustări surprinzătoare, care merg până la compromisuri și împăciuitorism din partea țărilor avansate. Și toate astea, ni se spune, de dragul fragilului echilibru mondial, tot mai șubrezit prin alarmanta frecvență a actelor de dictat și fanatism...

N.B.1: Să ne imaginăm pentru o clipă prăpastia ce s-ar căsca deodată în fața omenirii după încheierea între China și Rusia a unui pact de felul odiosului pact Ribbentrop-Molotov, desigur, însoțit de un și mai odios protocol adițional secret privind împărțirea zonelor de influență!...

La polul opus al binomului se situează Germania și Japonia. Culcate la pământ după cel de-al doilea război mondial, ele s-au impus uimitor de repede în atenția lumii și în politica postbelică de pe pozițiile de forță ale maldărului de bani adunat în cadrele unor economii hiperproductive.

Cum România nu va avea degrabă șansa istorică a țărilor mari și puternice, ea trebuie să convingă și să se impună printr-un efort convergent, direcționat spre o economie competitivă, concretizată în rezultate indiscutabile pe linia calității produselor sale materiale și spirituale, implicit pe linia sporirii reale a prosperității tuturor cetățenilor, nu doar a unui grup restrâns de

ticăloși îmbogățiți.

N.B.2: Rolul politicii și al politicienilor în viața societăților moderne fiind exagerat de mare, se subînțelege că pe viitor el trebuie restrâns treptat, supervizarea, respectiv selecția moral-spirituală a reprezentanților cetățenești în forurile conducătoare revenind în totalitate societății civile.

AUTOR: George Petrovai

3 decembrie 2012

www.sighet-online.ro